

кур'єр» від 06.06.2015 р. № 100. – Режим доступу: <https://ukrurier.gov.ua/uk/articles/na-strategichnih-napryamah-rozvitku-infokomunikaci/>.

7. The Good Practic. – [Електронний ресурс]. – 2009. – Режим доступу: <http://www.nhs.uk/servicedirectories/pages/gr.aspx?pid=1152b289-3249-4f06-b211-9ee35e53a33e>.

8. European society for Emergency Medicine EUSEM. Policystatements. – Access mode: <http://www.eusem.org>.

Анатолій МИКОЛАСЦЬ

к.держ.упр., доцент кафедри публічного адміністрування Міжрегіональної академії управління персоналом

ПРАВОВІ МЕХАНІЗМИ ОРГАНІЗАЦІЇ СПІВПРАЦІ ГРОМАДСЬКИХ ОБ'ЄДНАНЬ В СИСТЕМІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Статтею 2 Закону України «Про громадські об'єднання» передбачено, що його дія не поширюється на суспільні відносини у сфері утворення, ресстрації, діяльності та припинення: політичних партій; релігійних організацій; підприємницьких товариств, що утворюються актами органів державної влади, інших державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування; асоціацій органів місцевого самоврядування та їх добровільних об'єднань; саморегулювальних організацій, організацій, які здійснюють професійне самоврядування; підприємницьких товариств (які не є громадськими об'єднаннями), утворених на підставі інших законів [1]. Обмеження щодо утворення і діяльності громадських об'єднань передбачені статтею 3 Закону.

В даний час регіональні і місцеві органи влади намагаються чинити більший сприяння розвитку неприбуткового сектора, але низька ефективність управлінських механізмів, слабкість ресурсної бази далеко не завжди сприяють цьому [2, с. 231].

Громадські об'єднання існують в різних організаційно-правових формах: споживчий кооператив, громадська або релігійна організація (об'єднання), фонд, установа, автономна неприбуткова організація та ін. [3]. В свою чергу, установи можуть бути державними та приватними. Поширення громадських об'єднань в системі неприбуткових організацій – це об'єктивно необхідна тенденція, яка з кожним роком набуває все більшого розвитку. Особливо помітне зростання цих організацій в соціальній сфері, благодійної діяльності.

Всі основні юридичні норми, що стосуються неприбуткових організацій, зафіксовані в Господарському кодексі України, стаття 112. Підприємства об'єднань громадян, релігійних організацій. Механізми

участі громадськості у виробленні державної політики, ухваленні управлінських рішень виписано у постанові Кабінету Міністрів України «Деякі питання щодо забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики» від 15.10.2004 р., Концепції сприяння органами виконавчої влади розвитку громадянського суспільства, затвердженої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 28.05.2008 р., розпорядженні Кабінету Міністрів України від 17.07.2009 р. «Про внесення змін до Концепції сприяння органами виконавчої влади розвитку громадянського суспільства», постановах Кабінету Міністрів України «Про додаткові заходи щодо забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики» від 26.11.2009 р., «Про затвердження порядку залучення громадян до формування та реалізації державної політики» від 06.01.2010 р. замість постанов, що втратили чинність, була прийнята постанова Кабінету Міністрів України «Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики» від 03.11.2010 р. Громадські організації створюються для досягнення соціальних, благодійних, культурних, освітніх, наукових і управлінських цілей, для охорони здоров'я громадян, задоволення духовних та інших нематеріальних потреб громадян, захисту прав, законних інтересів громадян і організацій, вирішення спорів і конфліктів, надання юридичної допомоги, а також в інших цілях, спрямованих на досягнення суспільної користі [4].

Правова форма організації характеризує, перш за все, специфіку майнових відносин між організацією і її засновниками, але до уваги беруться й інші обставини, а саме конкретні цілі і зміст діяльності.

Громадська організація – це громадське об'єднання, засновниками та членами (учасниками) якого є фізичні особи.

Громадська спілка – це громадське об'єднання, засновниками якого є юридичні особи приватного права, а членами (учасниками) можуть бути юридичні особи приватного права та фізичні особи.

З точки зору майнових правовідносин, є багато спільного між фондом і громадськими організаціями. Але створюється з метою надання послуг у соціальній сфері.

Неприбуткове партнерство – це організації, створювані для надання сприяння і допомоги її членам в досягненні неприбуткових цілей, причому при виході члена з партнерства або ліквідації таких організацій колишній член може отримати частину майна установа – це організація, створена власником для здійснення управлінських, соціально-культурних і інших функцій неприбуткового характеру.

Об'єднання юридичних осіб (асоціації та спілки) є неприбутковими організаціями, мета діяльності яких визначена як координація підприємницької та іншої діяльності, а також представлення та захист загальних майнових інтересів їх учасників. В асоціації (союзи) можуть входити як комерційні, так і неприбуткові організації. Всі члени асоціацій

(спілок) зберігають свою самостійність і права юридичної особи. Ця форма доречна, наприклад, для організацій, що спеціалізуються на здійсненні лобістської діяльності.

Громадське об'єднання має право:

– вільно поширювати інформацію про свою діяльність, пропагувати свою мету (цілі);

– звертатися у порядку, визначеному законом, до органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб з пропозиціями (зауваженнями), заявами (клопотаннями), скаргами;

– одержувати у порядку, визначеному законом, публічну інформацію, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації;

– брати участь у порядку, визначеному законодавством, у розробленні проектів нормативно-правових актів, що видаються органами державної влади, органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування і стосуються сфери діяльності громадського об'єднання та важливих питань державного і суспільного життя;

– проводити мирні зібрання;

– здійснювати інші права, не заборонені законом.

Громадські об'єднання зі статусом юридичної особи мають право на фінансову підтримку за рахунок коштів Державного бюджету України, місцевих бюджетів відповідно до закону. Громадські об'єднання, які отримують фінансову підтримку за рахунок коштів Державного бюджету України, місцевих бюджетів, зобов'язані подавати та оприлюднювати звіти про цільове використання цих коштів відповідно до закону. Громадське об'єднання зі статусом юридичної особи, створені ним юридичні особи (товариства, підприємства) зобов'язані вести бухгалтерський облік, фінансову та статистичну звітність, бути зареєстрованими в органах державної податкової служби та сплачувати до бюджету обов'язкові платежі відповідно до закону. Надання громадським об'єднанням, створеним ними юридичним особам (товариствам, підприємствам) пільг, у тому числі з оподаткування.

Список використаної літератури

1. Закон України «Про громадські об'єднання». Редакція від 05.08.2012 // Відомості Верховної Ради України. – 2013. – № 1. – Ст. 1.
2. Даций О. І. Шляхи формування та розвитку самодостатніх суб'єктів муніципального руху: європейські виміри та орієнтири: монографія / О. І. Даций, І. О. Драган, Н. В. Даций та ін. – Миколаїв: Ємельянова Т. В. – К., 2013. – 352 с.
3. Вінніков О. Новий закон «Про громадські об'єднання» – що насправді змінюється для громадських організацій / Правова країна. – Режим доступу: http://pravovakrayina.org.ua/partner_news.

4. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 року № 436-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2003. – № 18, № 19 – 20, № 21 – 22. – Ст.144.

Олег ПЛАТОНОВ

к.е.н., докторант кафедри публічного адміністрування ПрАТ «ВНЗ «Міжрегіональна академія управління персоналом»

ПРАВОВІ ЗАСАДИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ МУЛЬТИМОДАЛЬНИХ ПЕРЕВЕЗЕНЬ РІЧКОВИМ ТРАНСПОРТОМ УКРАЇНИ

Останнім часом урядом України здійснюються активні намагання визначення та законодавчого закріплення правового підґрунтя функціонування внутрішнього водного транспорту (далі – ВВТ) та його інфраструктури. Вони не завжди є послідовними та комплексними, інколи викликають багато суперечок, проте все ж свідчать про рішучу волю уряду до вирішення болісних питань відродження галузі. Свідченням тому є розробка Проекту Закону України «Про внутрішній водний транспорт» від 18.09.2018 за № 2543-VIII (далі – Проект № 2543-VIII) [5], яким визначено механізми державного регулювання у сфері внутрішнього водного транспорту, що мають забезпечити інтеграцію національної транспортної системи до європейської та світової транспортних мереж, розвиток мультимодальних, у тому числі, міжнародних перевезень за участю ВВТ.

Проект № 2543-VIII до тепер перебуває на розгляді ВРУ. Аналізуючи його змістовну складову, вважаємо недопустимим залишатись осторонь при його обговоренні.

Як відомо, перевезення вантажів ВВТ у світі є одним з найдешевших та найбільш екологічних видів вантажоперевезень, проте Україна, маючи розгалужене річкове покриття, до тепер займає аутсайдерські позиції серед європейських країн із найменшою часткою перевезень річками – менше 1%. Причиною тому першочергово слід визначити відсутність дієвого механізму державного регулювання перевезення вантажів ВВТ, що призвело до скорочення шляхів судноплавства практично вдвічі – з 4 тис. км в 1992 році до 2,1 тис. км в 2017 році та до скорочення протяжності водних шляхів із гарантованими глибинами – з 3,1 тис. км до 1,2 тис. км відповідно. Тож, багато важливих ділянок великих річок та більшість малих річок сьогодні непридатні для судноплавства через недостатні глибини. Існує стурбованість і щодо річкових шлюзів, більшість з яких працює на межі граничного терміну експлуатації. Такий стан справ обумовлений і хронічним (більше ніж 20 років) недофінансуванням галузі [2].